

บทนำ

There's a fire starting in my heart
Reaching a fever pitch, it's bringing me out the dark
Finally I can see you crystal clear
Go 'head and sell me out and I'll lay your ship bare
See how I leave with every piece of you
Don't underestimate the things that I will do
There's a fire starting in my heart
Reaching a fever pitch
And it's bringing me out the dark
The scars of your love remind me of us
They keep me thinking that we almost had it all
The scars of your love, they leave me breathless
I can't help feeling
We could have had it all
Rolling in the deep

You had my heart inside of your hand
And you played it to the beat

เสียงกระหึ่มจากกองเชียร์ราวห้าหมื่นคนดั่งแข่งกับเสียงเพลง Rolling in the Deep ของ Adele เป็นจังหวะประกอบการเดินในทุกฝีก้าวของชาย ร่ามสูงร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรในเรซซิ่งสูทสีแดง เขาเดินฝ่าฝูงชนและ กล้องบันทึกภาพหลายตัวตรงไปยังเวทีในพื้นที่ของสนามช้าง อินเตอร์เนชั่นแนล เซอร์กิตพร้อมกับกลุ่มคนในชุดสีเดียวกันราวห้าหกคน เสียงเฮ ดังขึ้นอีกครั้งเมื่อชายผู้นั้นถอดหมวกแล้วโบกไปมา ส่งยิ้มกว้างจนบรรดา สาวๆ บนแกรนด์สแตนด์พากันเปล่งเสียงกรี๊ดจนกล่องเสียงแทบแตก ไบหน้าหล่อเหลากระตุกคือเข้มขึ้นสองครั้งอย่างผู้ที่เคยชินกับการขึ้นชม ในลักษณะนี้เสียแล้ว

"แชมป์รายการแข่งขันไทยแลนด์ซูเปอร์คาร์ประจำปีสองพัน สิบแปด ภาคีวิติ ปรมดี!"

ผู้บรรยายกลางประกาศชื่อผู้คว้าถ้วยรางวัลชนะเลิศในรายการแข่งขัน ไทยแลนด์แชมป์ชิปคาร์สองพันสิบแปด ผู้ชมในสนามพร้อมใจกัน ลูกขึ้นยืนปรบมือเกรียวกราว

นาที่นั้นภาพเคลื่อนไหวกลับข้างเหมือนภาพสโลว์ หลายสิบชีวิต ที่ยืนเบียดเสียดกันบนเวทีกลายเป็นเพียงแค่นากหลังเมื่อเจ้าของรางวัล สูง หั้นไปคว้าถ้วยรางวัลแล้วชูขึ้น เปเปอร์ชูตระเบิดออกก่อนจะลอยละลิว คว้ากลางอากาศ เสียงตะโกนจากผู้ชมดังก้องขึ้นซ้ำๆ

"ภาคีวิติ! ภาคีวิติ! ภาคีวิติ!"

ภาคีวิติส่งถ้วยรางวัลให้คนในทีมเมื่อมีใครบางคนยื่นขวดแชมเปญ ไปใหญ่ให้เขา คว้าขวดแชมเปญได้ก็เขย่าสุดแรงก่อนเปิดจุกไม้คอร์กออก ฟู!

นันท์ดา แก้วบัวสายเสียหนอยถึงจะใช้คำคำนั้นได้

เธอคิดในขณะที่ไบหน้าัยบุง การแข่งรถเป็นอะไรที่ไม่เหมาะกับผู้หญิง เอาเสียเลย ทว่าในสนามแข่งนี้กลับมีผู้หญิงเข้ามาดูเกือบหนึ่งในสามของคนดูทั้งหมด แถมส่วนมากยังแต่งตัวได้แบบที่เธอบรรยายไม่ถูก นิดานูซ เหลือบมองคนที่นั่งอยู่อัฒจันทร์ชั้นล่างบ่อยๆ ราวกับว่ามีแรงดึงดูดบางอย่าง คงเป็นเพราะชุดที่หล่อ่นสวมเป็นเสื้อลำแบบรัดทุกสัดส่วนจนบางอย่างเกิดความอึดอัดจึงลั่นทะเลาะออกมา สาบานได้ว่าไม่ใช่แค่เธอที่มองไอ้ผู้ชายที่นั่นถัดจากเธอไปสองคนก็มองหล่อนมากกว่ามองรถในสนามเสียอีก

นิดานูซหันกลับมาองภาพที่สนามแข่งอีกครั้ง ไบหน้าหลอเหลาของภาคีทวีปรากฏชัดขึ้นในสายตาอีกครั้งทันที ราวกับว่าแสงสว่างตามเขาไปทุกที่ เขานั้นเองที่ทำให้สนามแห่งนี้เต็มไปด้วยสาว ๆ ไม่ใช่แค่เพราะความหล่อ แต่ทุกท่วงท่าการเดิน ทุกการเคลื่อนไหวของร่างกายสูงใหญ่นั้น มากล้นไปด้วยเสน่ห์ชวนลุ่มหลง และที่สำคัญไปกว่านั้น เขารวยโคตรๆ สวรรค์บันแต่งตั้งด้วยความล่ำเอียงเกินไปไหมที่มอบความเพอร์เฟกต์ให้เขาขนาดนี้ อย่างน้อยก็น่าจะแบ่งให้คนอื่น ๆ บ้าง

การฉลองชัยชนะของทีม 'ไบรต์ไลต์เรซซิ่งทีม' กินเวลายาวนานกว่า ยี่สิบนาที นิดานูซตาพรำเลือนเพราะเอาแต่จับจ้องเจ้าของแชมป์ประจำปีผ่านแสงแดดจ้า กระทั่งกลุ่มคนบนเวทีเริ่มเคลื่อนไหวลงจากเวที บนแกรนด์สแตนด์ก็เริ่มขยับตาม

"เฮ้ย! เขากำลังจะไปแล้ว"

นิดานูซรีบลุกขึ้นเดินตามสาว ๆ ที่พากันกรูไปยังประตูทางออกเพื่อตกรอขอถ่ายรูกับนักแข่งรถหนุ่ม ร่างเล็กของหญิงสาววัยยี่สิบสามปีเกือบแผลกละเอียดเพราะการเบียดเสียดเพื่อเดินขึ้นไปข้างหน้าให้มากที่สุด

ผู้หญิงพวกนั้นทำอะไรกันวะ เอาเวลามาตามผู้ชายกันอยู่ได้ไม่รู้จัก

ทำงานทำการบ้างเลยหรืออย่างไร อย่างน้อยก็น่าจะเห็นใจคนที่เขาต้องทำงานบ้าง

"กรี๊ด! กรี๊ด! อ้าย กรี๊ด!"

พระเจ้า... เธอหูกจะแตกอยู่แล้ว

"ภาคคะ! ทางนี้คะ ภาค!"

"ขอถ่ายรูปหน่อยคะ!"

"หันมาทางนี้หน่อยคะ!"

"กล้องนี้ด้วยคะ!"

ภาติวติยีนส่งยิ้มทางนั้นที่ทางนี้ที่อย่างทั่วถึง เขาช่างโพรยเสนห์ ได้ทุกวินาทีจริงๆ นี่ไม่รู้ว่าเธอเพลอห้วนไหวไปกับเขาบ้างหรือเปล่านั้น

นักแข่งรถรูปหล่อเย็นเคียงข้างกับสองเรซควีนสาวสวยในชุดสีเดียวกัน เพียงแต่ชุดของพวกหล่อนั้นไม่รู้ว่ามีผ้าหตุลงไปหรืออย่างไร นิดานูซคิดพลางเหลือบมองเสื้อเกาะอก กางเกงขาสั้นแคคียบ และรองเท้าบูตสูงปรืดของพวกหล่อน แม้จะวาบหวิวเพียงนั้นแต่พวกหล่อนก็ยังผลัดกันโพสท่าด้วยความมั่นใจจนใจอย่างน่าทึ่ง

นิดานูซละความสนใจจากสองสาวมามองนักแข่งรถผู้ถือถ้วยรางวัลอยู่ในขณะนี้ ตอนมองจากที่ไกลๆ เธอเห็นตราสัญลักษณ์รูปหอยของน้ำมันเครื่องยี่ห้อหนึ่งเด่นหรา พอเข้ามาดูใกล้ๆ ถึงได้รู้ว่าบนชุดของเขายังปักโลโก้ของรถยนต์ที่เขาขับตอนลงแข่ง และมีสัญลักษณ์ของสินค้าหลายยี่ห้อทั่วทั้งชุด

เธอต้องสังเกตให้ดีและจดทุกอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

นิดานูซถือสมุดจดกับปากกาเขียนเบียดเสียดกับคนอื่นเพื่อเข้าไปให้ใกล้ตัวเขามากที่สุด เธอใช้ความได้เปรียบที่ตัวเธอเล็กมุดจนได้มายืนอยู่หน้าเขือกั้น ทว่ายังไม่ทันได้จรดปลายปากกาลงบนกระดาษ สิ่งไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

พล๊ก

แรงกระแทกจากด้านหลังทำให้คนที่ไม่ทันได้ระวังหัวคะมำไปตักหน้า
ภาพสุดท้ายที่เห็นคือเธอกำลังจะปะทะเข้ากับร่างสูงของชายผู้ถือถ้วยรางวัล
ไปใหญ่โดยไม่มีทางเลี่ยง

ตายล่ะ! เขาจะรับตัวเธอไว้เหมือนในหนังรักโรแมนติคหรือ นี่เธอ
กำลังจะได้ชบอภินักแข่งรถที่รูปหล่อและเก่งที่สุดในประเทศ

ตุ๊บ!

ศีรษะเธอกระแทกเข้ากับอะไรบางอย่างก่อนร่วงลงสู่พื้นปูน
เย็นเฉียบ คนที่เธอคาดหวังว่าเขาจะสละแขนข้างซ้ายมารับตัวเธอกลับ
ยื่นมองเหตุการณ์ด้วยแววตาตื่นตะลึง

"โอ๊ย!"

สะโพกข้างซ้ายกระแทกลงกับพื้น แต่นาทีนั้นนิदानุชกลับรู้สึกเจ็บ
ที่ศีรษะมากกว่า เธอใช้แขนสองข้างยันตัวเองไว้ก่อนค่อยๆ เงยหน้าขึ้น
สิ่งแรกที่เห็นคือแววตาของภาตีวิตติ เขามองเธอด้วยความฉงนปนแปลกใจ
เล็กน้อย

ใช่! ความตกใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลาเพียงวูบหนึ่งก่อนจาง
หายไปอย่างรวดเร็ว

"ถ้วยแก้วไปนิดหนึ่งด้วยวะ"

ใครบางคนพูดขึ้นทำลายความเงียบ ภาตีวิตติยกถ้วยรางวัลขึ้นมาดู
ก็ยิ้มยื่นเข้าหากันทันทีเมื่อเห็นว่าขอบของวัตถุซึ่งทำจากโลหะบุบเข้าไป
อย่างเห็นได้ชัด ชายหนุ่มก้มลงหายใจก่อนค่อยๆ เลื่อนสายตาดูต้นมามองคนที่
นั่งเจ็บอยู่ที่พื้น สบถถ้อยคำบางอย่างออกมาได้เหมาะสมเหมื้กับความรู้สึก
ของเขาในเวลานั้นอย่างที่สุด

"เวร"

บทที่ 1 ก้าวสำคัญของนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่

นิดานุชลุบรอยนูนบนหน้าผากอย่างแข็งๆ เมื่อเห็นตัวเองในกระจก เหตุการณ์ที่สนามแข่งรถเมื่อสองวันก่อนนับเป็นเรื่องอัปยศที่สุดในชีวิต และมันตามหลอกหลอนเธอมาจนถึงวันนี้

ถ้วยรางวัลของภาติวัตติระแทกศิระชะเธอจนนูนเป็นลูกมะกรูด แต่กลับถูกใครๆ มองมาด้วยแวตาดำหนึที่หัวเธอแข็งจนถ้วยโลหะยังบุบได้ ทำราวกับว่าทุกอย่างเป็นความผิดของเธอ ทั้งที่จริงๆ แล้วควรจะไปโทษพวกผู้หญิงที่อยู่ด้านหลังมากกว่าที่ไ้ไรมารยาท ผลักเธอจนล้มหน้าคะมำ มากไปกว่านั้น... ไม่มีใครคิดตำหนิความแล้งน้ำใจของภาติวัตติเลยสักนิด ที่ปล่อยให้เธอกันกระแทกพื้นต่อหน้าต่อตาโดยไม่คิดช่วยเหลือ ทั้งเจ็บทั้งอาย ทั้งขายหน้า สรุปลแล้ว... คนที่น่าสงสารและสมควรไ้ได้รับความเห็นใจมากที่สุด คือเธอต่างหาก

"ลั้วสติคะพีเกิน"

นิดานุชกตรับสายเกินหลง บ.ก. สาวประจำสำนักพิมพ์ดวงใจแห่งรัก พลงเดินไปนั่งบนโซฟาเบตอย่างที่เคย ทว่าครั้งนี้ต้องนึ่วหน้าเพราะไม่ทันระวังทำให้ผลอทิ้งน้ำหนักไปที่สะโพกมากเกินไป อาการซ้ำทวีความรุนแรงขึ้น

เมื่อวานและยาวนานมาจนถึงวันนี้ และเธอกำลังทำให้ตัวเองเจ็บมากกว่าเดิม เพราะความไม่ระวัง

"สวัสดิ์คะน้องฝัน ไปเก็บข้อมูลได้อะไรมาเยอะไหม"

ได้ความขायหน้ามาเต็มกระเป่าเลยคะ

"เอ่อ...ก็ได้อะไรมานิดหน่อยคะพี่เกิน ฝันคิดว่าไม่น่าจะพอ"

"หะรอ แล้วฝันจะไปบุรีรัมย์อีกหะรอ พี่ว่าลองหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตดูดีไหม ถ้าไปบ่อยพี่เป็นห่วง"

"ไม่ต้องห่วงหะรอคะพี่เกิน ฝันโอเคมาก"

"จ๊ั้นหะรอ"

น้ำเสียงปลายสายคล้ายกับว่ากำลังกังวลใจบางเรื่องทำให้นิดานุชอดสงสัยไม่ได้

"คะ ทำไมพี่เกินทำเสียงแบบนี้ล่ะคะ"

"คือว่า...วันนี้พี่นั่งดูเทปบันทึกภาพการแข่งขันนะ คุณภาคนี้เขาหล่อมกเลยเนาะ"

นิดานุชคิดไปถึงใบหน้าหล่อเหล่า คิ้วเข้ม จมูกโด่ง รอยยิ้มกระซากวิญญาน นั้นเรียกเป็นคำอื่นไม่ได้เลยนอกจาก 'หล่อ' ถ้าเพียงเขามีหัวใจคว้าตัวเธอไม่ให้ล้มหน้าทิมเธอก็คงจะปลื้มเขามากกว่านี้ แต่เพราะว่าเขาไม่คิดที่จะช่วย ความรู้สึกของเธอที่มีต่อเขาในตอนนี้นี้จึงไม่มีอะไรมากเกินไปกว่าเห็นด้วยกับบรรณานิการสาว "ใช่คะ หล่อ ฝันคิดว่าเขาเป็นพระเอกนิยายเรื่องนี้ของฝันได้ ฝันเลือกเขา"

"มันก็ดี"

นิดานุชนี้รอฟังเพราะไม่คิดว่าเกินหลงจะพูดสั้นๆ แค่นั้น แต่ผ่านไปหลายวินาทีปลายสายก็ยังเงียบ

"พี่เกิน"

"หืม?"

อสังหาริมทรัพย์ทั่วประเทศ โพรไฟล์เรดิขนาดนี้แต่ฮึดต้นชอบใช้ชีวิตเรียบง่าย กินข้าวแกง แถมวันๆ ว่างมาตามตื้อนางเอกได้เหมือนคนไม่มีการมีงานทำ เค้าได้ว่าผู้เขียนคงอยากเลี้ยงการเขียนถึงอาชีพนักธุรกิจซึ่งมันค่อนข้างยากจริงๆ แล้วเธอกคงแทบไม่รู้เลยว่าคนรวยขนาดนั้นเขามีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร นี่คือนั่งตัวอย่างของพระเอกที่ลอยคว้างอยู่กลางอากาศ จับต้องไม่ได้

ส่วนนางเอกของเรื่องก็นะ ดันเป็นคนธรรมดาสามัญชนแต่ชีวิตดีดี เพราะไปถูกตาต้องใจคนรวยอย่างพระเอกเข้า พระเอกทั้งรักทั้งหลงถึงขนาดทิ้งนางร้ายที่ฐานะและชาติตระกูลเหมาะสมกว่ามาง่ายๆ ซ้ำนางเอกก็เป็นตัวละครตัวแบบที่ไม่มีมุมมองด้านอื่นเลยนอกจากเป็นคนสวยมาก และเป็นคนดี เสน่ห์หรือ...ไม่มีเลย บอกได้คำเดียวว่า 'ไม่เรียล' ค่ะ

ถ้าพูดมากกว่านี้ก็คงจะยาวมากเกินไป ขอสรุปสั้นๆ แต่ได้ใจความไว้เพียงว่านักเขียนนามว่า 'วลีหวาน' ผู้นี้ไม่ใช่ดาวดวงใหม่หรือหอกะ แต่เป็นแค่เพียงแสงประทัด ปรากฏบนท้องฟ้าวูบเดียวก็จะจางหายไปไม่ทิ้งอะไรไว้ให้คนได้จดจำ เช่นนี้แล้ว นามปากกานี้ก็คงจะกลายเป็นแค่ชื่อในอีกไม่นาน

จาก...นिरนาม

นิตานุชแทบจะเอาหัวโหม่งโลกเมื่อได้อ่านคำวิจารณ์อย่างไม่ไว้หน้าฉบับนี้ วินาทีแรกเธอยอมรับว่าโหม่มาก คิดไปต่างๆ นานาว่าเธอบังเอิญเดินไปเหยียบตาปลาเขาหรือว่าชาติที่แล้วเธอเคยทำร้ายเขาไว้จนต้องมาตามจองเวรกันในชาตินี้ ทว่าเมื่อลองตริตรองดูแล้วเธอก็เห็นว่าคำวิจารณ์นั้นไม่ผิดจากความจริงเสียทีเดียว

เธอเป็นนักเขียนหน้าใหม่ที่เขียนไปตามอารมณ์ เน้นเรื่องความรัก ไม่เน้นข้อเท็จจริง ดีหน่อยที่สำนวนพอใช้ได้ถึงได้มีโอกาสตีพิมพ์ผลงาน

ออกมาวางขายตามร้านหนังสือ ซึ่งจริงๆ แล้วแค่นั้นก็เป็นฝันสูงสุดของเธอแล้ว อะไรที่ได้มากกว่านี้หญิงสาวจะถือว่าเป็นกำไร

ที่ว่าถึงแม้จะคิดเช่นนั้น แต่พอได้อ่านบทวิจารณ์ในย่อหน้าสุดท้ายใจเธอก็เต้นรัวด้วยความไม่พอใจอยู่ดี

อะไรก็ได้ แต่อย่ามาดูถูกกันหน่อยเลย ถึงเธอจะเป็นเด็กสาวอายุยี่สิบสามปีที่คิดจะเอาดีด้านการเขียนนิยายไปตลอดชีวิต เพราะนอกจากจะเป็นความฝันของเธอแล้ว มันยังเป็นงานที่ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับใครมาก

...แต่เชื่อว่าเธอจะไม่แคร์ความคิดใคร

"ประทั่งประทัดบ้าอะไรกันเล่า คอยดูเถอะ วลีหวานคนนี่แหละจะเป็นดาวประดับฟ้าให้ดู" ต่อให้เธอต้องหน้าทิ่มถ้วยรางวัลซูเปอร์คาร์อีกร้อยครั้งเธอก็จะไม่ยอมถอยแน่ๆ

นิตานุชตั้งมั่นก่อนเบนสายตาไปมองรูปถ่ายของภาติวดีในอิริยาบถต่างๆ ที่ถูกแปะอยู่เต็มผนังห้องนอนในคอนโดมิเนียมนานาชาติหกสิบสี่ตารางเมตร หัวใจเปี่ยมไปด้วยความมานะ

'ภาติวดี ปรมติ' คือภาพของพระเอกนิยายเรื่องใหม่ของเธอ โครงการนิยายเรื่องนี้เธอวางแผนไว้ครึ่งปีแล้ว อย่างที่ไม่คาดคิดด้วยว่าวันหนึ่งเส้นทางนักเขียนของเธอจะต้องสะดุดเพราะคำวิจารณ์อันไร้ความปราณีของใครที่เธอก็ไม่เคยเห็นหน้า และเมื่อพระเอกของเรื่องเป็นนักแข่งรถระดับโลก เธอจะนั่งเทียนเขียนโดยอิงจากข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแค่อย่างเดียวตามที่เกนหลงแนะนำได้อย่างไร ในเมื่อเธอรู้อยู่ว่ามีคนจ้องจะฆ่าและผลงานของเธอ

'จริงๆ แล้วเธอคงแทบไม่รู้เลยว่าคนรอยขนาดนั้นเขามีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร'

"ไม่รู้ก็ไปตามสิ จะได้รู้"

ภาติวดีวางถ้วยรางวัลลงบนโต๊ะก่อนทิ้งตัวลงบนโซฟาด้วยความ

เติบโตใหญ่มาให้ฟังพา เขาก็อาจตายก่อน

หลังจากคริสติน่าหญิงสาวลูกครึ่งไทย-อังกฤษผู้เป็นมารดาของภาติวัตติ เสียชีวิต เจ้าสัวธนาวุธดิก็ครองโสดมาจนภาติวัตติอายุได้ยี่สิบปีจึงแต่งงานใหม่กับสารินและให้กำเนิดบุตรชายอีกคนในสองปีต่อมา เขาตั้งชื่อบุตรชายคนเล็กว่าณัฐดนัยซึ่งตอนนี้อายุแค่เก้าขวบ ไม่ต้องคาดหวังเลยว่าเด็กชายจะสามารถขึ้นมานั่งเก้าอี้บริหารกิจการได้หรือไม่ แค่คาดหวังให้ตัวเองได้มีโอกาสเห็นลูกรับประกาศนียบัตรระดับไฮสกูลยังยาก

"ครับพ่อ ผมจะแข่งให้หน่อยลง แต่คงเล็กแข่งในสองสามปีนี่ไม่ได้ ทีมไมรตี้ไลด์ย ยังมีโอกาสคว้าแชมป์โลก"

"พูดแบบนี้ทุกที" ธนาวุธดิโคลงศีรษะอย่างอ่อนน้อมใจก่อนเบนสายตามาจับจ้องที่ถ้วยรางวัลตรงหน้า ความผิดหวังบางอย่างทำให้เขาต้องคว่ำมันขึ้นมาพินิจใกล้ๆ "ว่าแต่ปีนี้น้อยหรือไง เขาถึงได้เอาถ้วยมีตำหนิมาให้คนชนะ"

คนกำลังแสบก็โอเวอร์ซะงั้นกับคำถามของบิดา เขาจับจ้องที่รอยบุบบนถ้วยโลหะ ใจกระหวัดคิดถึงตัวตนเหตุที่ทำให้ถ้วยรางวัลที่เขาและทีมใช้ความพยายามอย่างยากลำบากเพื่อที่จะได้มาต้องได้รับความเสียหาย

ใครจะคิดว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ แบบนั้นจะหัวแข็งถึงขั้นทำให้ถ้วยที่ทำจากวัสดุค่อนข้างทนทานบุบได้ แค่คิดก็หงุดหงิดแทบบ้า

"เขาไม่ได้เอาถ้วยมีตำหนิมาให้หรอกครับ ยายบ้าที่ไหนไม่รู้ล้มเอาหัวมากระแทก สภาพเลยเป็นอย่างที่เราเห็น"

ธนาวุธดิเห็นว่าเพราะคำบอกเล่าของลูกชายดูเป็นเรื่องที่ยากเกินจะเชื่อ ใครจะไปหัวแข็งขนาดนั้นได้ หรือถ้าเป็นเรื่องจริง...

เจ้าตัวก็คงต้องหัวโนเป็นลูกมะกรูดแน่ๆ

บทที่ 2

นักสะกดรอยไร้น้ำยา

ธงลายหมากรุกโบกสะบัดพลิ้วไหวเป็นสัญญาณว่าการแข่งขันยุติลงแล้ว นิดานูชมองรถเบอร์เก้าสิบแปดค่อยๆ เคลื่อนออกจากแทร็ก* โดยผู้ที่อยู่หลังพวงมาลัยคือภาติวัตติ

มือเล็กจذب้นที่กดข้อมความลงในสมุดโน้ต หน้ากระดาษว่างเปล่าบัดนี้ เต็มไปด้วยข้อความยาวเหยียดและจบด้วยบรรทัดสุดท้ายว่า...

'ภาติวัตติคว้าแชมป์เรซชิงคาร์ชิงแชมป์เอเชีย ณ ประเทศสิงคโปร์ สถิติ...'

ร่างบางในชุดทะมัดทะแมงรวบผมไว้กลางศีรษะเป็นหางม้าควักล้องขึ้นมาบนที่กภาพเพื่อเก็บทุกอิริยาบถของนักแข่งรถหนุ่ม นับเป็นครั้งที่สองที่เธอได้เข้าชมการแข่งขันรถยนต์ทางเรียบและเป็นครั้งแรกที่เธอมาดูการแข่งขันไกลถึงสิงคโปร์ ซึ่งภาติวัตติคว้าแชมป์ทั้งสองรายการ เป็นเรื่องน่าฟังที่เขาสามารถเอาชนะทีมจากนานาชาติได้อย่างใสสะอาด มิหนำเล่าเธอถึงเห็นชื่อเขาเป็นตัวเต็งในรายการแข่งขันเวิลด์ซูเปอร์ซีรีส์ที่จะมีขึ้นในปลายปีนี้ ว่ากันว่านั่นคือสนามแข่งที่เป็นที่สุดของโลก และนักแข่งทุกคนใฝ่ฝัน

* Track (แทร็ก) เส้นทางวิ่งในสนาม

จะเข้าไปวิ่งอยู่บนแทริคของรายการนี้สักครั้งหนึ่งในชีวิต

เธอเชียร์เขา

ใช่! นิดานูชชอบมารับว่าเสียงเธอแหบแห้งไปมาก ถึงแม้ว่าจะหงุดหงิดทุกครั้งที่เห็นใบหน้าหล่อเหลาของเธอ แต่อย่างน้อยเขาก็คือตัวแทนประเทศไทย และเธอก็มีเลือดรักชาติอยู่เต็มเปี่ยม ดังนั้นเมื่อรถหมายเลขเก้าสิบแปดแตะเส้นชัยจึงเปลือกริตร้องด้วยความยินดีโดยไม่สนว่าจะเสียจริตหรือไม่ และนั่นเป็นสัญญาณที่ดีเพราะมันหมายความว่า...

เธอเข้าถึงจิตวิญญาณของการแข่งรถอีกก้าวหนึ่งแล้ว

การฉลองชัยชนะบนเทอร์เรซเดี่ยว ที่รายล้อมไปด้วยนักข่าวยาวนานกว่าหนึ่งชั่วโมง คราวนี้มีคนสำคัญขึ้นพูดแสดงความยินดีและมอบของที่ระลึกให้ผู้ชนะคนแล้วคนเล่า แต่เธอก็ไม่พลาดการเก็บภาพวิดีโอตอนภาติวัติเขย่าแชมเปญ เพราะเธอรู้ลึกว่าชอตนี้เป็นการเปล่งประกายเสน่ห์แห่งบุรุษเพศอันน่าหลงใหล เหมือนว่าเขาปล่อยฟีโรโมนจนบรรดาสาว ๆ ไร่รื้อวแรงด้านทาน

ซึ่งอันที่จริงเธอเองก็เผลอไปเหมือนกัน...

หลังจากภาติวัติและทีมกลับเข้าไปพักผ่อน หลายคนต่างไปรื้อขอฉายเซ็นและขอถ่ายรูปกับเขา คราวนี้ไม่ใช่เพียงแค่สาวชาวไทย แต่เป็นทั้งหญิงและชายชาวต่างชาติทั้งยุโรปและเอเชียที่ต่างคลั่งไคล้ในตัวเขา จนอยากจะได้ภาพสักใบที่มีภาติวัติอยู่ในเฟรม สังเกตได้จากประตูทางออกที่หนาแน่นไปด้วยผู้คน จนต้องใช้เจ้าหน้าที่หลายสิบคนคอยเคลียร์พื้นที่ให้มีช่องว่างสำหรับนักแข่งรถหนุ่มได้เดินเพื่อพบปะผู้คน

นิดานูชถอดกระเป๋าทันเองแน่นก่อนพ่นลมหายใจออกมา

ครั้งนี้เธอคงไม่เอาตัวไปเบียดเสียดกับคนพวกนั้นอีกแล้ว ถึงแม้ว่าเรื่องหน้าแตกที่เคยเกิดขึ้นจะไม่ใช่ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นได้ง่ายๆ แต่ชอบมารับว่าถึงอย่างไรเธอก็ยังกลัวมากอยู่ดี ชายหน้าเรื่องหนึ่ง เจ็บตัวก็อีกเรื่องหนึ่ง

ทางที่ดี...เธอมองเขาห่างๆ ตรงนี้จะดีกว่า

"สูงร้อยแปดสิบขึ้นไป"

เธอพิมพ์กำกับตัวเองเพราะมองจากตรงนี้ ในบรรดาคคนที่ยื่นรายล้อมรอบตัวเขาซึ่งส่วนมากเป็นคนเอเชียไม่มีใครบดบังความสูงของเขาได้มิดเท่ากับว่าเขาต้องสูงมากๆ อาจจะต้องสูงร้อยแปดสิบห้าด้วยซ้ำ

ขณะที่เธอกำลังยืนจ้องภาควิวติตัวอย่างเอาเป็นเอาตาย อยู่ๆ ประกายแสงจากดวงตาของเขาก็ตกกระทบดวงตาเธอ นิดานุชชะกะพริบตาถี่ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อสักครู่เขาผสานสายตากับเธอหรือไม่ แต่เมื่อมองอีกทีจนแน่ใจจึงได้รู้ว่าเธอก็คิดไปเอง นั่นสิ! จากที่เธอยืนกับตรงที่เขาอยู่ห่างกัน ร้อยเมตรได้กระมัง อีกอย่างเขาแทบไม่มีเวลาเงยหน้าขึ้นมาเลยด้วยซ้ำ เพราะมัวแต่ก้มหน้าก้มตาสนทนากับแฟนคลับ

ครี๊ดๆ

ก่อนที่จะสนใจเขาไปมากกว่านี้ โทรศัพท์ก็สั้นเตือนเสียก่อนว่าขณะนี้ มีข้อความเข้ามา

'ไปสิงคโปร์คนเดียวไม่บอกใคร แบบนี้ไม่ดีเลยนะฉัน'

เกนหลงนี้เอง รู้ได้อย่างไรว่าเธอมาสิงคโปร์ ไซลิ...เธอเผลอเช็คอินชื่อสนามแข่งขันลงในเฟซบุ๊ก

'ขอโทษคะ ฉันทนอยู่เฉยไม่ได้จริงๆ'

'พี่ตั้งใจจะพ่นเขียนของพี่ตั้งใจหาข้อมูลในการทำงาน แต่ถ้าหากมันทำให้พี่ต้องเสี่ยงอันตราย พี่ก็ไม่โอเคเหมือนกันนะ'

'ฉันไม่เป็นอะไรหรอกคะพี่เกน เพราะว่ารายการแข่งขันของภาควิวติในประเทศไทยมีอีกที่ตั้งปลายเดือนหน้า ฉันไม่อยากเสียเวลารอนานเกินไปที่สำคัญ...การได้มาดูเขาแข่งขันถึงต่างประเทศแบบนี้ได้ข้อมูลสำคัญเยอะเลยนะคะ ไว้จะกลับไปเล่าให้ฟัง'

นิดานุชพิมพ์ข้อความยาวเหยียดลงไปเพื่อยุติการสนทนา เธอเก็บ

พาทีมคว้าแชมป์ได้อย่างสวยงาม ส่งผลให้เขาคาดหวังถึงการแข่ง WTCC* ที่จะมาถึงในปีต่อไป

"มันต้องมีลุ้นอยู่แล้วพี่ ถ้าคว้าถ้วยนั้นได้ผมจะได้กลับไปช่วยพ่อทำงานเสียที"

ภาติวติบอกกับอติต เพื่อนรุ่นพี่ผู้ชักชวนเขาเข้ามาในวงการรถแข่ง อติตเป็นเจ้าของทีมไบรต์ไลต์ฯ มีรายได้หลักจากสินค้าและบริการต่างๆ ที่เข้ามาขอเป็นสปอนเซอร์ สองปีหลังจากนี้ทีมทำรายได้ดีขึ้นมากจากการคว้าชัยชนะหลายครั้งติดต่อกัน และยังจะมีแนวโน้มนดีขึ้น อย่างน้อยการได้ครองถ้วยเอเชียนคัพในวันนี้ก็คงทำให้โทรศัพท์ของอติตสายใหม่ไปเหมือนกัน

"เฮ้ย! เกออยู่ช่วยฉันอีกสองปีสิวะ ทุกอย่างกำลังไปได้ด้วยดี จะทิ้งกันง่ายๆ เลยหรอ"

"นักแข่งตัวสำรองก็มี ชัยนันทน์น้อยสิพี่ ผมคงไม่อยู่แข่งไปจนแก่แน่ๆ แกว๋วองไ้อ์นัฐ แกเห็นแววใครใหม่" ภาติวติหันไปถามผู้ร่วมทีมรุ่นน้อง นัฐเป็นผู้ช่วยคนสำคัญของอติต เป็นนักวางแผน เป็นช่าง เป็นผู้ประสานงาน เรียกได้ว่าเป็นทุกๆ อย่างของทีมเลยทีเดียว

"ถ้าจะให้ตอบแบบเอาใจก็คงต้องบอกว่าเวลานี้ยังไม่มีใครแทนที่เสียได้ แต่ถ้าจะให้ตอบแบบตรงๆ ก็คือ...ตอนนี้ยังไม่มีใครแทนที่เสียได้ สรุปเลยก็คือเวลานี้...ทีมของเรายังไม่มีความจำเป็นต้องหาคนมาแทนที่เสียได้เลย"

ภาติวติเกือบพ่นลมหายใจออกมา นอกจากจะไม่ได้ยินดีต่อการบอขายของหมู่รุ่นน้องแล้ว ยังนึกอึดอัดที่ต้องห้ามเท้าตัวเองไม่ให้ส่งไปยังร่างของม้านอีก

"เวอร์ไปไ้อ์นัฐ ที่ชนะไม่ใช่เพราะฉันเก่ง แต่ทีมเราต่างหากที่เก่ง"

* WTCC : FIA World Touring Car Championship เป็นการแข่งขั้นทวีรีงคาร์ชิงแชมป์นานาชาติ ซึ่งสนับสนุนโดยสมาพันธ์รถยนต์นานาชาติ

"พูดได้ดีนะเฮีย แบบนี้ค่อยน่านับถือให้เป็นลูกพี่หน่อย" คีตภัทรที่นั่งถัดไปชูแก้วรับดื่มให้

"ใช่สิวะ โดยเฉพาะแกไอ้คราม"

ภาติวัตติบอกรายอย่างจริงใจ ชายหนุ่มรุ่มร่ามนี้มีดีกรีเป็นถึงวิศวกรยานยนต์อาชีพหลักคือเจ้าของอู่ซ่อมรถยนต์ใหญ่ในกรุงเทพฯ ส่วนงานในสนามแข่งรถเป็นแค่งานที่ชอบและไม่ได้ทำมันเพื่อแสวงหารายได้เป็นหลัก ดังนั้นคีตภัทรจึงทุ่มเทให้กับทีมอย่างเต็มความสามารถไม่ว่าจะสถานการณ์ใดและเขาทำมันได้ดีเสมอมา

"มันแน่นอนอยู่แล้ว เฮียภาคพูดขนาดนี้แล้ว เฮียที่ตนาจะขึ้นค่าแรงให้ผมบ้างนะ"

"พูดออกไปได้นะไว้อ้อคราม เงินที่แกหาได้จากอู่มากกว่าที่ฉันให้ไม่รู้ก็เท่า อย่ามาหวังรวยจากฉันหน่อยเลย ไม่ขอให้ทำพรีกิตติมไปแล้ว"

"บ้าน่า ผมไม่ใช่พ่อพระนะเฮีย"

"เรื่องนั้นอย่าเพิ่งพูดถึงเลย" นัธอุเอ่ยปากเพราะมีเรื่องที่สำคัญกว่าต้องพูด "วันนี้ผมเห็นไอ้อรรถที่สนามด้วยนะเฮีย"

"จริงหรอวะ" ภาติวัตติสนใจขึ้นมาทันที

อรรถเป็นนักแข่งของเจเคเรซซิ่งทีม ก่อนหน้ามีผลงานเป็นอันดับหนึ่งมาตลอด แต่เกือบสองปีให้หลังมานี้มักจะสู้กับไบรต์ไลด์ซ์ และผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ จนกระทั่งช่วงครึ่งปีมานี้เจเคเรซซิ่งแพ้ให้พวกเขาสี่รายการรวดส่งผลให้ทีมของอรรถถูกสปอนเซอร์ถอนตัวไปหลายเจ้า และดูเหมือนว่าไม่ว่าอรรถจะพยายามเท่าไรก็ยังคงเข้าเส้นชัยเป็นทีมที่สองตามหลังไบรต์ไลด์ซ์ อยู่ดี

ดังนั้นจึงช่วยไม่ได้ที่อรรถจะไม่ค่อยถูกชะตากับคนของไบรต์ไลด์ซ์ จนกระทั่งหนึ่งถึงขั้นยกพวกตีกันมาแล้ว ภาติวัตติไม่ยกทะเลาะด้วยเท่าใดนัก เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นลูกของธนาภูวัตติ บุคคลผู้มีหน้ามีตาในสังคม

การมีเรื่องอื้อฉาวจะส่งผลกระทบต่อธุรกิจของพ่อ แต่ทุกวันนี้เขาไม่ได้ช่วยงานเต็มที่
ก็แย่มากแล้ว เขาไม่อยากจะสร้างปัญหาใดๆ ที่จะกระทบถึงท่าน แต่ทว่า
ลูกที่มของเขาก็เป็นหนุ่มเลือดร้อนเกินกว่าจะยอมปล่อยให้ถูกทำทนาย
อยู่ฝ่ายเดียว เหตุการณ์วันนี้จึงจบด้วยการแลกหมัดกันโดยไม่รู้ผล
แพ้ชนะ โชคดีที่เรื่องไม่ดั่งขึ้นมาจนเป็นข่าวฉาวอย่างทีกลัว แต่ถึงกระนั้น
เขาก็ถูกพ่อสวดยับไปหลายชั่วโมงจนเข็ดมากอยู่ดี

"มันคงแค่นมากที่เราได้เป็นตัวแทนมาแข่งครั้งนี้ ผมกลัวว่าคนอย่างมัน
จะคิดไม่ซื่อ" คีตภัทรกล่าวอย่างคนที่มักคิดล่วงหน้าไปก่อน

ทั้งอติตและนัฐพยักหน้าซำๆ เ惩เห็นด้วย แต่ภาติวัตกลับนั่งคิด
อย่างทีคาดเดาไม่ได้ว่าเขารู้สึกอย่างไร

"อย่าไปสนใจมันเลย ปล่อยให้มันบ้าไปคนเดียวมันแหละดีแล้ว"

การพูดคุยของสี่หนุ่มยังคงดำเนินต่อไป ขณะที่พวกเขาไม่มีทางรู้เลยว่า
ทุกอย่างอยู่ในสายตาของใครบางคนตลอดเวลา

หลังจากเริ่มเมาได้ที่ ภาติวัตและพรรคพวกต่างก็ชวนกันกลับเพราะ
ต่างเหนื่อยกับการแข่งขันกันมาทั้งวัน นิดานุชควักเงินจ่ายค่าเครื่องดื่ม
ที่เธอไม่แตะแม้แต่นิดเดียวก่อนเดินตามสี่หนุ่มไปห่างๆ โดยที่ตัวเองก็
ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทำไมต้องทำถึงเพียงนี้ เธอควรจะหันหลังกลับตั้งแต่
ทราบชื่อชื่อหรือของแบรนด์ที่พวกเขาดื่ม ยี่ห้อเสื้อ นาฬิกา และเครื่องแต่งกาย
ของเขาซึ่งจะนำไปใช้ในงานเขียน แต่ทว่า...เธอไม่อาจห้ามสองขาของตัวเอง
ไม่ให้เดินตามพวกเขาไปได้เลย

ภาติวัตเดินรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ ไปจนกระทั่งถึงมุมตึก อยู่ๆ ใครคนหนึ่ง
ในกลุ่มก็ชะงักฝีเท้าและทำให้ทุกคนพลอยหยุดตามไปด้วย นิดานุชแทบ
เก็บเสียงร้องไม่อยู่เพราะไม่รู้ว่ากลุ่มของชายที่เธอกำลังตามอยู่นี้
จะหยุดเดินกะทันหัน หญิงสาวเบิกตากว้างก่อนถอยจากเข้ามาตึกให้พ้นจาก

สายตาพวกเขา

ร่างบางหายใจหอบด้วยความตื่นตระหนก เธอรีบตั้งสตินับหนึ่งถึงสิบก่อนค่อยๆ โผล่หน้ามาดูอีกครั้ง แต่ปรากฏว่าภาพที่เมื่อก่อนแข่งรถทั้งสี่ที่เธอเห็นเมื่อนาทีก่อนบัดนี้กลายเป็นความว่างเปล่าไปเสียแล้ว เธอรีบพาตัวเองออกจากมุมตึก วิ่งไปยังทิศทางที่คิดว่าพวกเขาน่าจะไปโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง ทันใดนั้นเองใครบางคนก็กระชากอย่างแรงจนร่างเธอปลิววืดไปอีกทาง

หัวใจดวงน้อยหล่นหายไปจากอก ไบหน้าใสซีดเผือดจนขาไปทั้งหน้ามือหน้าของใครคนนั้นบีบแขนเธอแรงขึ้น สีหน้าถมิ่งทิ้งราวกับจะปลิดวิญญาณเธอ

"คะ...คะ...คุณ"

"เธอตามฉันมาทำไม!"

ภาติวิตีเค้นเสียงจนเกือบจะกลายเป็นคำราม นิดานุชเบิกตากว้างแทบหยุดหายใจ ลมตีขึ้นมากลางหน้าอก กระแสเลือดในกายวิ่งซาลงก่อนสติสัมปชัญญะจะดับมีตลงเหมือนใครมาปิดสวิทช์ ร่างบางทรุดฮวบลงโดยที่ครั้งนี้ภาติวิตีไม่ปล่อยให้เธอร่วงกันกระแทกพื้นอย่างเคย

นิดานุชลิ้มตาดูขึ้นมาอีกครั้งด้วยความคิดว่าตัวเองฝันไป หญิงสาวพยายามปรับสายตาเพื่อให้มองภาพรอบกายได้ชัดเจนมากขึ้น สิ่งแรกที่เธอเห็นคือเพดานห้องสีดำนะมัน หญิงสาวต้องทบทวนความจำของตัวเองอีกครั้งและนึกได้ในทันทีว่าเพดานห้องที่เธอเช่าพักนั้น...เป็นสีขาว

หรือว่านี่คือฝันซ้อนฝัน

"ตื่นขึ้นมา ถ้าไม่อย่าหลับตลอดไป"

เสียงกังวานที่เจือปนด้วยความไม่พอใจปลุกคนสะลึมสะลือให้ตื่นเต็มตา ภาพที่เห็นคือชายร่างสูงสีคนกำลังยืนล้อมเธออยู่ และเป็นภาติวิตี

ที่จ้องมองเธอด้วยแวตาดุดัน

ด้วยสัญชาตญาณ นิดานุชทดกายนี้นร่วงจากโซฟากันกระแทกพื้น
ดังปั๊ก! เคราะห์ดีที่ยังมีพรมรองรับน้ำหนัก ไม่เช่นนั้นเชื่อได้เลยว่าเธอ
จะต้องเดินไม่ได้ไปอีกหลายวัน แต่ถึงจะเจ็บเพียงใดหญิงสาวก็ไม่มีแกใจ
จะคิดถึงมันแม้แต่บ่อย เพราะเวลานี้เธอกำลังประหวั่นพรั่นพรึงกับ
เหตุการณ์ตรงหน้ามากกว่า

"คุณจะทำอะไรฉัน"

"แล้วเธอล่ะ คิดจะทำอะไร"

ภาติวัตติถามขณะที่สืบเท้าเข้าไปหา นิดานุชทยกรุดจนชิดผนัง
เธอตายแน่แล้ว เธอต้องเอาชีวิตมาทิ้งในประเทศที่ไม่ใช่บ้านเกิด
เมืองนอน เลวร้ายไปกว่านั้น...

เธออาจต้องมาเสียพรหมจรรย์ที่นี่

"ฉันเปล่านะ ฉันไม่ได้คิดจะทำอะไร"

"เธอตามฉันมา!" ภาติวัตติได้กลับด้วยเสียงอันดังจนร่างเล็กสะดุ้งละล่า
ละลักตอบ

"ไม่ ฉันไม่ได้ตามพวกคุณเลยนะ คุณเข้าใจผิด"

"เธอคิดว่าฉันจำเธอไม่ได้เหรอ เธอทำถ้วยแชมเปญเปอร์คาร์ฉันเสียหาย
แล้วยังมาโผล่ที่นี่อีก เหลือเชื่อเกินไปหน่อยไหมถ้าจะบอกว่ามันเป็นเรื่อง
บังเอิญ"

นิดานุชกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก ไม่คิดว่าเขาจะจำเธอได้

"ปากแข็งแบบนี้ต้องใช้วิธีทรมานถึงจะยอมเปิดปาก จัดเลยไหมเฮีย"
คิตภัทรเสนอสีหน้าจริงจังติดเทียมเกรียมเสียจนคนถูกขู่หน้าซีดลงไปอีก

"ว่าไง เธอจะบอกต๊าย หรือว่าจะให้ใช้วิธีทรมาน" ใบหน้าหล่อเหลา
เคร่งเครียดขึ้น จนกระทั่งเห็นว่าหญิงสาวตรงหน้ายังเอาแต่ทำหน้าตื่นแต่
ไม่ยอมบรีปาก ความอดทนเขาจึงหมดลงในนาที่นั้น "อย่าเสียเวลาถามเลย"

"ไอ้คราม เอามืดมา"

มืด! เขาจะเอามืดมาทำไม!

"นี่! คุณ...คุณจะฆ่าฉันหรือ! หรือว่า..." ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ปากสั่นระริก "หรือว่าจะ...จะฆ่าผมขี้นฉันหรือ!"

"ว่าไงนะ!" ภาติวดีหันกลับมามองคนพูดด้วยแววตาคล้ายเหลือเชื่อ ในขณะที่อดีต หนี้ และคีติภักตร์หน้าเหวอไปตามๆ กัน "ดูสภาพตัวเองบ้างนะ"

คำพูดติดเหยียดหยามและสายตาดูถูกอย่างเปิดเผยของภาติวดีและมองเพื่อนทำให้ความกลัวของนิดานุชจางหายไปหมดสิ้นก่อนจะแทนที่ด้วยความโกรธจัด เธอลุกพรวดขึ้นมายืนประจันหน้ากับชายทั้งสี่อย่างเอาเรื่อง

นิดานุชเกลียดการโดนดูถูกมากที่สุด เพราะถ้ารับได้เธอคงไม่ต้องตามผู้ชายแปลกหน้ามาไกลถึงนี้เพียงเพราะต้องการดูความเป็นไปของเธอ เพื่อนำไปใช้เขียนนิยายเรื่องต่อไป แต่เพราะเธอรับไม่ได้ซ้ำยังเกลียดเธอมากๆ ถึงได้ยอมทุ่มเทเพื่อลบคำสบประมาทของนักวิจารณ์นิรนาม และถึงเธอจะไม่ได้อยากถูกข่มเหง แต่วิธีพูดของเขาก็ที่น่ารังเกียจไม่แพ้กัน

"สภาพอย่างฉันมันเป็นอย่างนี้ไม่ทราบ!"

"เฮ้ย! ไอ้ภาค ปล่อยเขาไปเถอะวะ ฉันว่ายายนี่สติไม่ค่อยดีวะ เมื่อกี้ยังกลัวพวกเราอยู่เลยนะไฉย! ตอนนี้อายืนเถียงหน้าตาเฉย" อทิตเดินไปกระซิบบอกเพื่อนรุ่นน้องขณะที่สายตายังจับจ้องร่างเล็กไม่วางตา

"สภาพยังไงนะเธอ" ภาติวดีไม่ได้สนใจคำเตือนของอทิต เขายังโต้ตอบคนที่เพื่อนรุ่นพี่บอกว่า 'สติไม่ค่อยดี' ต่อไปอย่างไม่ลดละ "ที่บ้านเธอคงไม่มีกระจกळेมั้งถึงได้ถามคำถามนี้ออกมา ตั้งแต่เกิดมาฉันไม่เคยเจอผู้หญิงที่ไร้เสน่ห์แบบเธอมาก่อนเลย อย่าว่าแต่คิดจะทำอะไรแบบนั้นเลย แค่มองยังรู้ว่าไม่ชอบ แล้วถ้าคุณอย่างฉันอยากจะมีอะไรกับผู้หญิงสักคน คงไม่ต้องออกแรงให้เหนื่อยขนาดนั้นหรอกมั้ง"

ภาติวดีไม่พูดเปล่า เขายังมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ร่างบอบบาง

ตัวเองกำลังเผชิญหน้าอยู่กับอะไรกันแน่ เธอมั่นใจว่าบุคคลกลุ่มนี้ไม่ใช่พวกโจรผู้ร้ายหรือมาเพียที่จะทำอะไรเธอในลักษณะนั้นได้ ตรงกันข้าม ภาติวัตติเป็นถึงลูกชายเจ้าของบริษัทผลิตเบียร์รายใหญ่ เป็นที่รู้จักของคนในสังคม ในขณะที่เดียวกันชายอีกสามคนก็อยู่ในกลุ่มของทีมแข่งรถระดับโลก แต่เหตุใดพวกเขาถึงได้แสดงพฤติกรรมเหมือนพวกแก๊งผู้มีอิทธิพล ช่มชู้เธออย่างไรอารยธรรม

"ตามพวกฉันมาทำไม ไอ้อรรถมันให้มาล้วงความลับอะไรหรือไง"

"ที่ฉันตามคุณก็เพราะว่าฉันชื่นชอบคุณต่างหาก คนชื่ออรรถอะไรนั้นฉันไม่รู้จัก" นิดานูชไม่ได้บอกความจริงทั้งหมด แต่เธอก็ไม่ได้โกหก

เธอต้องชื่นชอบในตัวเขาอยู่แล้ว ถ้าไม่ชอบเธอจะเลือกเขามาเป็นอิมเมจพระเอกนิยายของเธอทำไม แต่ตอนนี้เริ่มไม่มั่นใจเพราะเริ่มเอนเอียงไปทางเกลียดมากกว่า

"ชื่นชอบ แบบอยากเป็นเมียของเสียภาคนะหรือ" คราวนี้รู้ที่นิ่งเงียบ มาตลอดออกความเห็น

ภาติวัตติกดดอกหรือตามองหญิงสาวตรงหน้า

ถ้าเป็นเพราะเหตุนี้จริง ๆ เธอก็เป็นผู้หญิงที่น่ากลัวมากเลยทีเดียว

"บ้าเหอ! ฉันแค่ชอบที่เขาเก่ง ไม่ได้อยากเป็นเมีย" นิดานูชหน้าจ้ำ

คนพวกนี้หยาบคายชะมัด ทั้งที่หน้าตาก็ดูหล่อเหลา แต่ปาก...เหมือนเสียงสุนัขไว้ทั้งฝูง

"เธอชื่ออะไร"

"นิดานูช" "ไม่มีความจำเป็นอะไรจะต้องปิดบัง" "รู้แล้วก็ปล่อยฉันไปสิ"

"ชอบฉัน แล้วทำไมต้องทำท่าเหมือนหวาดระแวงแบบนี้"

"สิ่งที่คุณทำกับฉันไม่น่ากลัวเลยมั้งคะ" พุดพลงลูบข้อมือ ความเจ็บจากการถูกบีบอย่างแรงยังไม่จางหาย นึกโมโหตัวเองที่ขวัญอ่อนจนหมดสติเลยเป็นเหตุให้เขาลากเธอมาในที่ลับตาคนแบบนี้

"คิดว่าแค่พูดแล้วพวกเราจะเชื่อหรือ" ภาติวัตติตั้งแง่ มันเชื่ออยากจริงๆ ว่าเธอชอบเขา เพราะดูเหมือนเจ้าหล่อนต้องการผลประโยชน์บางอย่างมากกว่า ที่ผับเขาก็สังเกตเห็นว่าหญิงสาวพยายามฟังในสิ่งที่พวกเขาพูด คอยจดข้อความลงสมุดบันทึกตลอดเวลาอีกด้วย

ใช่! สมุดบันทึก

"ไอ้न्ह้ เอากระเป้าเธอมา"

न्ह้หยิบส่งให้ทันที ภาติวัตติความหาของในกระเป้าหนึ่งสีน้ำตาลขนาดพอเหมาะ ไม่นานก็พบกับสิ่งที่ต้องการ

นิตานุซตกใจไม่รู้รอบที่เท่าไร เธอทั้งกลัวทั้งโมโหในความถือวิสาสะของเขา "อย่างไร! คุณไม่มีสิทธิ์ค้นของของคนอื่น"

"ใครสนล่ะ" ดวงตาร้ายแปลงประกายวูบ

นิตานุซอยากจะกระโดดไปทิ้งสมุดพกหน้าของเขานัก เธอลุกยืนขึ้นตั้งใจจะคว้าของในมือเขา แต่ถูกคนที่เธอแน่ใจว่าชื่อ 'न्ह้' และ 'คราม' ดึงตัวไว้

ภาติวัตติกวาดตาอ่านข้อความในหน้ากระดาษอย่างเร่งรีบ สิ่งที่เห็นคือภาพถ่ายของเขากับข้อมูลส่วนตัวยาวเหยียดตั้งแต่ประวัติ รายการแข่งขัน ตั้งแต่รายการแรกจนถึงรายการที่รอแข่งถึงสิ้นปี และในหน้าที่เธอเขียนล่าสุดคือยี่ห้อแอลกอฮอล์ เสื้อผ้า นาฬิกาที่เขาสวมวันนี้

ไม่มีข้อความไหนที่แสดงให้เห็นว่าเธอประสงค์ร้ายต่อเขา ทว่าถึงจะเป็นเช่นนั้นมันก็น่ากลัวมากอยู่ดีที่มีใครก็ไม่ทราบมีข้อมูลของเขามากเพียงนี้ มากจนเหมือนรู้จักเขามากกว่าตัวเขาเองด้วยซ้ำ

ดวงตาสีนิลหันกลับมามองคนที่ถูกन्ह้และคีตภทรรล็อกตัวไว้ เธอเป็นหญิงสาวร่างเล็ก ใบหน้ากระจ่างใส เต็มว่าอายุไม่น่าจะเกินสิบแปดปี การแต่งกายก็เหมือนเด็กยังไม่พ้นวัยมัธยม

"เธอชอบฉันจริงๆ หรือสาวน้อย" ภาติวัตติเดินเข้ามาใกล้ เซยคางมน

ให้เงยหน้าสบตากับเขา ซึ่งเขาไม่พบแววตาแห่งความชื่นชมใดๆ จากเธอ ตรงกันข้ามมันเป็นแววตาแห่งความหวาดหวั่นมากกว่า

"ฉัน...คือว่า...ฉัน..." นิดานุชพูดไม่ออก ใจเธอเต้นรัวแรงขึ้นเหมือนมันจะทะลุออกมาจากอก ใบหน้าหล่อเหลาห่างจากเธอแค่คืบ ใกล้เคียงจนได้กลิ่นน้ำหอมผสมแอลกอฮอล์จากกายกำยำของเขา

"ว่าไง ถามทำไมไม่ตอบ"

"ฉันชอบคุณ แต่ว่า...ฉันไม่ได้อยากเป็นเมียคุณ" นิดานุชหลับตาปีไม่กล้าสบตา เธอกำลังโกหกหรือพูดความจริงอยู่กันแน่ สับสนจนบรรยายไม่ถูกแล้ว

เธอไม่ชอบที่เขาไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษ ใช้คำพูดกล่าวดูถูกเธอ และแสดงพฤติกรรมกักขฬะ ทว่าอีกใจ...เธอก็สัมผัสได้ถึงแรงดึงดูดในตัวภักดิ์วิฑูติซึ่งทำให้หัวใจเธอสั่นระรัว เขาเป็นภาพพิมพ์ของพระเอกนิยาย เธอได้

เป็นได้อย่างดีเสียด้วย

"ถึงเธออยาก ฉันก็ไม่สงเคราะห์เธอหรอก จำไว้ให้ตีนะยายเด็กไร้สาระ อย่าให้ฉันเห็นหน้าเธออีก ฉันไม่ต้องการให้คนอย่างเธอมาตามชอบฉัน เอาเวลานี้ไปตั้งใจเรียนดีกว่ามั้ง"

ฉันเรียนจบแล้ว อีตาบ้า! นิดานุชเถียงอยู่ข้างในใจ

"เข้าใจที่ฉันพูดไหม"

นิดานุชไม่ตอบแต่พยักหน้าช้าๆ

"เข้าใจว่าอะไร"

"อยู่ยุ่งกับคุณอีก อย่ามาให้คุณเห็นหน้า"

"ดีมาก ปล่อยเธอซะ"

นิ้วกับคีตกวีรปล่อยร่างเล็กให้เป็นอิสระทันที หญิงสาวรีบถลาไปคว้าสมุดบันทึกจากเขา แต่เจ้าของร่างสูงชูขึ้นสุดแขนทำให้คนตัวเล็กไม่สามารถ

คว่าเอาในสิ่งที่ต้องการได้ ซ้ำยังเหมือนว่าเธอกับเขากำลังใกล้ชิดกันมาก
เกินไปอีกด้วย

นิตานุชเริ่มรู้สึกตัว หญิงสาวถอยออกมามองอย่างเคื่องๆ

"คุณ ฉันขอของของฉันคืนด้วย"

"ไม่ได้ ฉันยึด"

"ได้ไง นั่นมันของของฉันนะ"

"แต่ข้างในนี้มีข้อมูลของฉันเต็มไปหมด เรื่องอะไรจะปล่อยให้มันไป
อยู่ในมือเธอ"

"แต่ว่ามันสำคัญกับฉันมาก ขอคืนเถอะค่ะ"

ภาติวัตติมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างประหม่น ถ้าหากว่าเธอชอบเขา
จริงๆ ก็เท่ากับว่าเธอคลั่งเขามากเลยที่เดียวถึงได้ต้องการสมุดเล่มนี้คืน
ขนาดนี้

ให้ตายเถอะ ถึงอย่างไรก็น่ากลัวมากเกินไปอยู่ดี เขาไม่ใช่ดารา
ที่จะเป็นปลื้มกับการคลั่งไคล้อย่างไรสติแบบนี้

"เลือกเอาว่าเธอจะออกจากห้องนี้ไปโดยที่มีชีวิต...แต่ไม่มีสมุดนี้
หรือเธอจะออกไปแบบมีสมุดนี้...แต่ไม่มีชีวิต"

ดวงตาเขาฉายแววเหยี่ยมเกรียมขึ้นอีกครั้ง จนนิตานุชอยากจะร้องไห้

ถ้าหากว่าไม่มีสมุดนั้นก็เท่ากับว่าสิ่งที่เธอทำมาทั้งหมดสูญเปล่า
เธอทุ่มเทแทบตายเพื่อรวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาใช้ในการเขียนนิยายของเธอ
แต่แวตากร้าวของภาติวัตติก็บ่งบอกว่าเขาไม่ยอมคืนมันให้เธอแน่ๆ

เธออยากยอมตายจริงๆ นะถ้าเป็นไปได้...

บทที่ 3 ยักษ์ผู้ฆ่าเจ้า

ทำไมถึงได้ช่วยแบบนี้วะ

นิดานุชบ่นกับตัวเองเป็นครั้งที่ร้อย แต่ด้วยสติของนักเขียนสาวผู้กำลังจะมีชื่อเสียงโด่งดังในอนาคต (คหสต.) หญิงสาวรีบจดภาพของภาติวัตติที่เธอได้พบอย่างใกล้ชิดลงในสมุดที่เพิ่งซื้อใหม่ แม้จะหงุดหงิดไปบ้าง แต่เธอไม่มีทางล้มเลิกความตั้งใจง่าย ๆ

นี่ยังโชคดีที่เธอไม่ถูกเขาคั่นกล้อง ไม่เช่นนั้นถ้าเขายึดเมมโมรี่การ์ดไปด้วย นั่นจะเป็นความช่วยเหลือที่สุดตั้งแต่จักรวาลนี้ได้ก่อกำเนิดมาเลยทีเดียว

ภาติวัตติคงไม่รู้... หรืออาจจะรู้ แต่คงไม่เข้าใจหรือกว่าเธอต้องใช้ความพยายามมากเพียงใดกว่าจะรวบรวมข้อมูลทุกอย่างได้มากขนาดนี้ เธอต้องค้นคว้าเรื่องการแข่งรถ ลงภาคสนาม ขึ้นรถ ลงเรือ ต่อเครื่องบิน ไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ แต่ความพยายามทั้งหมดกลับกลายเป็นการสูญเปล่าทุกอย่างหายวับไปกับตาเพียงแค่เธอก้าวพลาดไปก้าวเดียว และเขาใจร้ายมากเกินไป นี่ขนาดเธอยอมลงทุนบอกชอบเขาทั้งที่ไม่เคยบอกผู้ชายที่ไหนมาก่อน เขายังเย็นชาป่าเถื่อนกับเธอถึงเพียงนี้ จิตใจทำด้วยอะไร!

แต่คิดหรือว่าเธอจะยอมแพ้ง่าย ๆ

ไม่มีทาง...

นิตานุซสุดลมหายใจเข้าลึก เธอทิ้งตัวเที่ยวกลับไทยก่อนหัวกระเป่า
เข้าพักในโรงแรมระดับห้าดาวสนนราคาต่อคืนแปดพันบาทไทย พระเจ้า...
เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่ยอมเสียเงินมากมายขนาดนี้เพื่อสมุดบันทึกเล่มเดียว
แต่ถอยหลังตอนนี้ก็ไมทันแล้ว เธอจ่ายเงินไปเยอะ และจะไม่ยอมคว่ำ
น้ำเหลวเป็นอันขาด!

01.30 น.

ร่างบางในชุดเสื้อแขนยาวสีดำ กางเกงวอร์มจิมป์ซาสีเดียวกัน
นั่งไขว่ห้างอยู่บริเวณโถงกลางของโรงแรม ภายในใจจดจ่อรอคอยแต่
ในขณะที่เดียวกันก็เริ่มหวั่นวิตก นิตานุซรอจนความกล้าที่มีเริ่มลดน้อย
ถอยลงไปทุกขณะ ชั่วโมงนี้บริเวณโถงของโรงแรมก็เงียบสนิทเป็น
ป่าช้า ใจหนึ่งภาวนาขอให้ความกล้าหาญอย่าหายไปจากเธอ แต่อีกใจเธอ
ก็ก่นด่าภาตวิวัตด้วยความหงุดหงิดโมโหข้อหาที่เขาคำทำให้เธอตกที่นั่งลำบาก
และราวกับว่าเขารู้ตัว ร่างสูงของคนที่เขาออกคอยเดินเข้ามาพร้อมกับ
หญิงสาวผู้หนึ่ง ทั้งคู่อยู่ในสภาพเมามาย

นี่เป็นความจริงอีกข้อของภาตวิวัตที่เธอรู้มา เขาชอบดื่ม...สังสรรค์
เก่งเป็นที่หนึ่ง และไม่มีสักคืนที่เขาจะพลาดการเฉลิมฉลองกับผองเพื่อน
นับว่าเป็นเรื่องดีที่วันนี้เขาเมากลับมาโดยไม่มีเพื่อนฯ ร่วมแก๊งกลับมาด้วย
ถ้าจะให้เดานิตานุซก็ได้ว่าในอีกไม่กี่นาทีเพื่อนฯ ของเขาคงจะกลับมา
ในสภาพเดียวกัน

เธอต้องทำทุกอย่างให้รวดเร็วก่อนคนพวกนั้นจะกลับมาเจอ

คนเมามากจะไร้สติและเปลืองพลังได้ง่าย เธอจะใช้โอกาสนี้ในการ
ล่อลวงเขา...เอ๊ย! หลอกล่อเขาเพื่อเอาสมุดบันทึกกลับคืนมา จากนั้น
เธอจะหายตัวไปอย่างเงียบเชียบท่ามกลางราตรีอันมืดมิด

หยุดเพื่อได้แล้วฉัน!

นิदानุซรีบเตือนตัวเอง หญิงสาวสลัดความเพ้อเจ้อทิ้งก่อนจับจ้องที่เจ้าของร่างระหงเหย้าวน ผิวขาวจัด หน้าตาบอภัยให้อยู่ยุโรปจำ

เธอต้องกำจัดเจ้าหล่อนให้พ้นทางเสียก่อน

"Sorry, I think you just dropped your wallet." (ขอโทษนะคะฉันว่าคุณทำกระเป๋าเงินหล่น)

นิदानุซรีมือไปด้านนอก สาวเจ้าที่กำลังกรึมๆ มีท่าทีตกใจขึ้นมาทันที เจ้าหล่อนพึมพำขอบคุณยกใหญ่ก่อนจะรีบส่งชายผู้ซึ่งเมามายจนไร้สติ ผাগเธอไว้ก่อน นิดานุซรีรับร่างนั้นมาด้วยความเต็มใจ และเมื่อหม่อมสาวหันหลัง เธอก็รีบลากภาตวิติไปยังทิศทางของลิปต์ทันที

"หนักเป็นบ้า" นิดานุซรีขอบ่นไม่ได้

นักแข่งรถหนุ่มมีรูปร่างสูงใหญ่เพราะส่วนหนึ่งเขามีเชื้อสายยุโรปจากฝั่งแม่ที่เป็นลูกครึ่งไทย-อังกฤษ สรีระของสาวเอเชียแท้ๆ อย่างเธอจึงมีลักษณะเหมือนกระต่ายสักตัวกำลังแบกเสาไฟฟ้าก็มีปาน

ถึงกระนั้นนิดานุซรีก็พาเสาไฟฟ้า เอ้อ...นักแข่งรถหนุ่มมาถึงหน้าประตูห้องของเขาจนได้ เธอยืนหอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย

ชีวิตเธอนี้มันยากลำบากทุกเรื่องเลยสิน่า

"เข้าห้องได้หรือยัง" เสียงอ้อแอ้ของคนเมาไม่ได้ทำให้นิดานุซรีตกใจเท่ากับกรที่เธอใช้มือเย็นเฉียบสอดเข้าไปใต้เสื้อยืดของเธอ รังเออบางให้เข้าไปชิดกายเขา

คนถูกคุกคามใจหายวาบ ขนลุกเกรียวไปทั้งตัว แต่ก่อนที่สติจะแตกกระเจิงไปมากกว่านี้ หญิงสาวเร่งรวบรวมความกล้าวิ่งเข้าไปในกระเป๋าทางเกงของเขา ไม่ถึงนาทีก็สามารถดึงคีย์การ์ดออกมาได้สำเร็จ

พอเปิดประตูได้เธอก็จัดการเสียบคีย์การ์ดกับช่องเสียบ ระบบไฟฟ้าภายในห้องทำงาน แสงไฟสีส้มสว่างขึ้น แอร์คอนดิชันทำงาน เธอพา

ร่างสูงมาถึงไซฟาตัวใหญ่ที่โถงกลาง วางเขาลงอย่างละมุนละม่อม

"อย่าตื่นขึ้นมานะเจ้ายักษ์ แจ็คจะขโมยไข่ทองคำตอนนี้ละ" นิดานุชกระตุกยิ้มอย่างผู้ชนะ ความรู้สึกเหมือนเพิ่งเล่นเกมผ่านด่านยากๆ ได้อย่างไรอย่างนั้น แม้ใจหนึ่งจะยังหวือๆ ที่เกิดมาทั้งชีวิตเพิ่งได้ถูกผู้ชายสัมผัส แต่อีกใจหนึ่งก็ลึงโลดที่เห็นว่าทุกอย่างกำลังจะผ่านไปได้ด้วยดี

"ฮือ!"

"เฮ้ย!"

เสียงครางของคนเมาทำเอาคนที่กำลังดื่มด่ำกับชัยชนะต้องสะดุ้งตัวโยน นิดานุชมองยักษ์หลับอย่างห้วนใจ เมื่อเห็นว่าภาติวัตติแค่มาจนเพื่อ ไม่ได้ตื่นมาเจอเธอกลางดึก หญิงสาวก็พนมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก นั่นเป็นสัญญาณเตือนว่าเธอต้องรีบออกไปจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด

นิดานุชกวาดสายตามองรอบๆ ห้องอย่างรวดเร็ว ไม่นานเธอก็เห็นสิ่งที่ต้องการวางอยู่บนโต๊ะไม้ไกลจากสายตา หญิงสาวใจเต้นรัวด้วยความดีใจ เธอรีบก้าวเท้าเร็วๆ ไปยังโต๊ะตัวดังกล่าว แต่ว่าขณะที่กำลังจะเอื้อมมือคว้ามัน บางอย่างก็เคลื่อนไหวผ่านหน้าเธออย่างรวดเร็ว

"พีบ!

สมุดไนต์ปกสีชมพูหวานฉ่ำลอยขึ้นจากโต๊ะราวกับมีเวทมนตร์ นิดานุชตะลึงงัน กะพริบตาหลายสิกรอบถึงได้รู้ว่าสมุดไนต์ไม่ได้ลอยได้เอง แต่มันลอยเพราะมีคนทำให้มันลอยต่างหาก

"ยายชีขโมย"

เสียงกังวานดังขึ้นด้านหลัง นิดานุชไม่ได้คิดไปเอง เธอรู้สึกเหมือนลมหายใจของเจ้าของเสียงเป่ารดต้นคออยู่ตอนนี้ หัวใจของเธอหวิวไหวสั่นกลัว

ยักษ์ตื่นแล้ว... แจ็คคงไม่แคล้วต้องตาย!

คนซี้ช้โหมยค่อยๆ ผืนกายมาแผ่ซีญหน้ากับร่างสูง ใจสวดภาวนาให้
สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นแค่ภาพหลอนหรือความฝัน

ทว่าแววตากุ่มโครธ ลมหายใจอุ่น และกลิ่นแอลกอฮอล์ที่ชัดเจน
เกินกว่าที่จะหลอกตัวเองได้

"คุณ"

"เธอหาอะไรอยู่หรือ ไซ้ที่ตายหรือเปล่า ถ้าไซ้... เธอก็เจอที่ตายสมใจ
แล้วล่ะ!"

กรีด!

เธอกีร์ดร้องแต่ไม่มีเสียงเปล่งออกมาสักแอะ กลัวจนพูดไม่ออก
บอกไม่ถูก ทว่ากระนั้นความกลัวก็ยังไม่มากพอที่จะทำให้เธอล่าถอยไป
ง่ายๆ

"ว่าไง!" ภาตีวิติตะคอกจன்ற่างบางสะดุ้งโหยง นิดานูชกลับหันหายใจ
จนจะหมดลม "จะสั่งเสียใครก่อนไหม"

"ฉัน...ฉัน...ฉัน..."

"พูด!"

"ฮือ ฉันแค่มาเอาของของฉันคืน อย่าทำอะไฉันเลยนะ" นิดานูช
หลับตากลิ้งร่างสูงออกไป ทว่าแรงทั้งหมดที่เธอมีกลับทำให้ร่างนั้นเพียงแค
เซถอยหลังไปได้ก้าวเดียว

"ของนี้ฉันยึดแล้ว"

"แต่ว่าคุณไม่มีสิทธิ์มายึดนะคะ"

"ข้อมูลในนี้คือข้อมูลของฉัน หรือจะลองให้ตำรวจมาตัดสินดู จะได้
รู้ว่าใครผิดใครถูก"

ท่าที่เอาจริงของภาตีวิติตทำให้นิดานูชผลอกสิ้นน้ำลาย เอาจริงๆ เธอ
ก็ไม่รู้กฎหมายดีพอที่จะไปเถียงกับเขาได้ ฉะนั้นแล้วจึงช่วยไม่ได้ที่เธอ
จะกลัวไว้ก่อน ไบหน้าอ่อนใสอย่างเด็กมัธยมซีตลงอย่างที่ไม่แน่ใจว่า

กลัวถูกตำเเนนคดีหรือกลัวไม่ได้ของคืนมากกว่ากัน

"คุณ ฉันไม่ได้คิดทำอะไรไม่ดีจริงๆ นะคะ ฉันขอสมมุติเน็ตคืนเถอะ แล้วฉันจะไม่มาให้คุณเห็นหน้าอีก"

"ถ้าเธอบอกว่าเธอชอบฉัน ทำไมเธอต้องสนใจสมมุติบ้างด้วย ในเมื่อฉันก็อยู่ตรงหน้าเธอ"

นิตานุชเฉลอชอบพันกับริมฝีปากแดงเรื่อของตัวเองอย่างประหม่า ทั้ๆ ที่เธอไม่ได้ชอบเขาจริงๆ เลยสักนิด แต่เพราะเหตุใดคำพูดของเขากลับมีอิทธิพลต่อจิตใจของเธออย่างไม่น่าเป็นไปได้

"คือว่า..."

"เธอต้องการอะไรกันแน่ เธอไม่ได้ชอบฉันหรือปล้้มฉันอย่างัที่เธอพูด ั้ใหม่" ภาติวติจับัจ้องโไปหน้าของหญิงสาวซึ่งั้จริงๆ แล้วั้อยู่ในสถานะคนแปลกหน้า แววตาของเธอแง่ไปด้วยความตื่นตระหนก ทว่าขณะเดี๋ยวกััน ก็ผสมปนเปไปด้วยความเด็ดเดี่ยว สััญชาตญาณทำให้เขาสัมผัสได้ว่าเธอประสงัคผลประโยชนั้บางอย่างจากข้อมูลมากมายของเขามากกว่าการเก็บเอาไว้ดูเล่นแน่ๆ

ขนาดว่าเขายังเปิดอ่านไม่หมด เขายังรู้สึกถึงความน่ากลัว...

"คุณ...กำลังเมาะคะ" นิตานุชพูดราวกับว่าเพิ่งนึกขึ้นได้ เมื่อสักครุ้กว่าเธอจะลากเขามาถึงห้องได้ก็ทำเอาไหล้แทบทรุด แล้วเหตุใดตอนนี้ เขาจึงได้ดูเหมือนคนที่มีสติสัมปชััญญะครบถ้วน

"ฉันแค่แก่ลั้เมา"

"แก่ลั้เมา! คุณแก่ลั้เมาเพื่อหลอกล่อผู้หญิงคนนั้นั้หรือคะ" นิตานุชเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

พระเอกในนิยายของเธอไม่มีทางทำเรื่องั้ัๆ แบบนั้นั้แน่

"เป็นโรคประสาทหรือเปล้่า นี่ฉันกำลังสอบสวนเธอ ไม่ใช่ให้เธอมาตำหานั้เรื่องส่วนตัวของฉัน ถ้าจะให้พูดกันั้จริงๆ เธอก็มีความผิดถึง

สองกระทง ข้อแรก...เธอกำลังเข้ามาขโมยของในห้องของฉัน ข้อสอง... เธอทำให้ฉันอดมีค่าคืนจริงๆ กับสาวเซ็กซี่ หรือว่า..." ภาติวัตติคว่าหมับเข้าที่คางมนได้รูป มองสัดส่วนภายใต้เสื้อผ้ามิดชิดอย่างจบบ้าง "ฉันจะให้เธอรับผิดชอบข้อหลังก่อนดี"

กรีด...

นิตานุชกริตร้องในใจอีกแล้ว เพราะเธอร้องไม่ออก ในขณะที่ใบหน้าหวานชาติภพจนขยับไม่ได้ ช่างในนั้นแทบเสียดสี แค่คิดว่าเขาจะลากเธอขึ้นเตียงไปทำอะไรต่อมิอะไรอย่างป่าเถื่อนเหมือนฉากในนิยายสิบแปดบวกที่พระเอกกระทำร้ายนางเอกสมใจแล้วสุดท้ายกลับมาลงเอยอย่างแฮปปี้เอ็นดิ้ง

เธอไม่มีวันมีความรักแบบนั้นแน่ เธอไม่มีวันรู้สึกดีที่ถูกผู้ชายทำร้ายข่มเหง ถ้าจะต้องเจออะไรแบบนั้นเธอขอตายเสียดีกว่า

"ไม่ตอบ แสดงว่ายอม ไซ้สิ! ก็เธอบอกว่าชอบฉันนี่นะ ทำไมเธอจะไม่ยอมมิอะไรกับฉันง่าย ๆ เล่า"

"ไม่นะ!" นิตานุชชินตัวสุดกำลังเมื่อเขาจะมือจากใบหน้ามาคว้าแขนพยายามดึงเธอ "ฉันขอละ ฉันยอมแล้ว ฉันยอมบอกทุกอย่างแล้ว แต่อย่าทำอะไรฉันเลย"

สีหน้าและน้ำเสียงที่หนักล้นของนิตานุชทำให้ภาติวัตติวิ่งไป รู้สึกจะอายใจเหมือนกันที่ใช้เรื่องน่ารังเกียจแบบนั้นมาข่มขู่สตรีเพศ พอได้สติจึงปล่อยแขนบอบบางให้เป็นอิสระง่ายๆ

นิตานุชเองก็เริ่มรู้สึกเหมือนกันว่าเธอกำลังจะเสียจริต หญิงสาวถอยหลังจนชิดขอบโต๊ะ ขณะเดียวกันก็คอยมองคนตรงหน้าตลอดเวลา

"ออกไปจากห้องฉันได้แล้ว" ภาติวัตติบอกพลางหันหลังให้

นิตานุชรีบก้าวไปขวาง

เธอกลับ...แต่เธอก็ไม่ยอมเริ่มนับหนึ่งใหม่ ในสมุดบันทึกมีข้อมูล

ขอบคุณเขาอีกด้วยซ้ำ แต่เพราะด้านล่างมันคือแม่น้ำสิงคโปร์ที่ระดับความลึกมากพอทำให้คนคนหนึ่งตายได้ง่ายๆ เธอจึงทำได้แคว้งไปที่ระเบียงและทันได้เห็นว่าสมุดที่อยู่กับเธอมาหลายเดือนกำลังจมสู่ห้วงกระแสนาราอันดำมืด

กรี๊ด...

เธอกรี๊ดร้องในใจเป็นรอบที่สาม อยู่ๆ น้ำตาแห่งความคั่งแค้นก็ไหลทะลักออกมา เธอค่อยๆ หันกลับมามองคนใจร้ายด้วยแวตากรุ่นไครธ น้ำตาไหลพราก ทำเอาภาติวัติหน้าเหวอเพราะไม่คิดว่านิदानุชจะรักสมุดบันทึกเล่มนั้นมากถึงเพียงนี้

"ไอ้คนบ้า! คุณทำแบบนี้ทำไม! คุณรู้ไหมว่าฉันต้องใช้ความพยายามมากแค่ไหนถึงจะรวบรวมข้อมูลได้มากขนาดนี้ คุณคงไม่รู้ ไม่สนใจว่าใครจะเป็นจะตายกับเรื่องอะไรเพราะคุณมันพวกคนใจดำ! คุณสนใจที่ทำให้คนอื่นเป็นทุกข์ ทำลายความฝันของคนอื่นแล้วตัวเองก็ชนะ คนนิสัยไม่ดี!"

เอาจริงๆ คำต่อว่าของหญิงสาวตรงหน้าห่างไกลจากคำว่า 'หยาบ' หรือ 'รุนแรง' มาก ทว่ากลับกระทบหัวใจของภาติวัติได้อย่างที่ไม่มีใครเคยทำได้มาก่อน เขาอมรับว่าเป็นครั้งแรกที่รู้สึกเหมือนหายใจไม่สะดวก ลำคอตีบตัน ยิ่งเห็นว่าหญิงสาวใช้หลังมือเช็ดน้ำตาทำทางเหมือนคนหัวใจสลายแบบนั้น เขายังรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นผู้ใหญ่รังแกเด็กที่ไม่มีทางสู้

"นี่! ไอ้สมุดเล่มนั้นมันสำคัญกับเธอมากหนักหรือไง"

"ก็บอกแล้วไงว่าสำคัญๆ! ทำไมคุณไม่สนใจฟังฉันบ้าง" พูดไปก็ร้องไห้ไป เธอห้ามน้ำตาไม่อยู่จริงๆ และลืมนไปเลยว่าชายตรงหน้าไม่ใช่คนที่เธอจะสามารถแสดงความรู้สึกแบบนี้ออกมาด้วยได้

"งั้นฉันให้เธอลายรูปคู่กับฉันก็ได้ เอาไหม เลี้ยงข้าวสักมื้อ ไปเดทกันก็ได้"

"จะบ้าเหรอ! ฉันไม่ได้ขอบคุณ แต่ที่ฉันตามคุณก็เพราะว่าฉันเป็น

นักเขียน!"

"นักเขียน!" จริงอยู่ที่เขาตกใจกับคำประกาศอย่างไรเยื่อใยของหญิงสาว ทว่าเขาก็ยังงงกับคำบอกเล่าของเธอ ซึ่งมันไม่ได้ทำให้เขาเข้าใจอะไร ขึ้นมาเลย "แล้วยังไง"

"ฉันแค่ต้องการข้อมูลไปใช้ในงานเขียนของฉัน ฮีก! ฉันคิดผิดจริงๆ เลยที่เลือกคุณเป็นพระเอก ไม่อย่างนั้นฉันคงไม่ต้องมาเจอเรื่องเลวร้าย แบบนี้ ฉันเสียเวลาไปอยู่ในสนามแข่งตั้งหลายวันทั้งที่แทบแก้วหูแทบแย้ ร้อนก็ร้อน ไหนจะต้องเสียเงินเสียทองตามคุณมาถึงที่นี่ ฉันคิดว่าอีกนิดเดียวข้อมูลก็จะสมบูรณ์แล้วแต่คุณกลับเอามันโยนทิ้งไปต่อหน้าต่อตาฉัน"

ภาติวัตติเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้ เขาเข้าใจแล้วว่าเหตุใดหญิงสาวผู้นี้ จึงมีข้อมูลของเขามากมาย เขาไม่เคยอ่านนวนิยาย หรือพุดง่ายๆ งานเขียน แนววรรณกรรมแทบไม่เคยผ่านสายตาเขา เขาไม่อ่านอะไรนอกจากเรื่องที่เป็นความรู้ในตำราเรียนหรือความรู้เกี่ยวกับงานที่ต้องทำ สำหรับเขา... หนังสือนวนิยายเป็นเรื่องเพื่อจ้อ

"แล้วเธอมาเลือกฉันทำไมล่ะ" น้ำเสียงที่เคยเข้มงวดอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

กลายเป็นนิदानุชเองที่เสียงแข็งกลับไป "ก็เพราะฉันเสิร์ชคำว่า 'นักแข่งรถ' ในกูเกิล แล้วมันมีแต่ข้อมูลของคุณขึ้นมาเต็มไปหมดนะสิ ฮีก...ฮีก"

พุดมาถึงตรงนี้นิदानุชก็ร้องไห้หนักขึ้นอีก โมโหจนทำอะไรไม่ถูก ส่วนหนึ่งก็เป็นความคิดของเธอ ข้อมูลสำคัญแบบนี้เธอกลับจดไว้ในสมุด แทนที่จะบันทึกไว้ในอีเมล เธอสะเพร่าและดวงซวยมากๆ ในคราวเดียวกัน

ภาติวัตติพ่นลมหายใจออกมา นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าชีวิตจะต้องมาเจออะไร แบบนี้ ยิ่งเห็นว่านักเขียนสาวเอาแต่ร้องห่มร้องไห้ใจเขายิ่งอ่อนไหว ถ้าจะให้ยอมมารับจริงๆ เลยก็คือ...เขาเป็นลูกผู้ชายตัวจริงที่ 'แพ้น้ำตาผู้หญิง'

อย่างมาก ยิ่งรู้ว่าตัวเองเป็นต้นเหตุด้วยแล้วก็ยิ่งทำให้รู้สึกแยะ

"งั้น...ฉันจ่ายเงินค่าเสียหายให้ก็ได้"

"ใครจะสนเล่า" เธอยังร้องไห้

"เออละๆ ฉันรู้ว่าเธอเสียใจ หยุดร้องไห้ซะ ฉันจะจ่ายเงินชดเชยที่เธอต้องเสียไประหว่างเดินทางมาที่นี่ แล้วก็ให้บัตรวีไอพีเธอทุกสนามที่ฉันไปแข่งทั้งปี เธอจะได้ดูฉันแข่งอย่างใกล้ชิด ในห้องแอร์เย็นๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ แล้วก็ยอมให้เธอสัมภาษณ์จนกว่าเธอจะพอใจ ให้เข้าไปดูห้องซ้อมบารุงรถเลยก็ได้เอ้า"

ได้ผล...

ร่างบางที่สะอื้นให้หยุดร้อง เธอปาดน้ำตาลวกๆ ก่อนผสานสายตากับดวงตาสีนิลอย่างเอาจริงเอาจัง

"สาบาน"

"อะไรนะ"

"สาบานว่าคุณจะไม่ผิดคำพูด คุณจะรักษาสัญญาทุกอย่างที่คุณพูดมา"

"ไร้สาระ ฉันไม่เชื่อในคำสาบาน แต่ฉันเชื่อในสัญจะของตัวเอง"

"ได้! ฉันจะเชื่อในสัญจะของคุณ"

นิตานูชบอกก่อนหันกลับไปมองผืนน้ำอันดำมืดอีกครั้ง ตอนนี้สมุดบันทึกของเธอคงเปียกยุ่ยไปกับกระแสน้ำแล้ว เธอเสียชีวิต แต่จะมัวมานั่งเสียใจนานไม่ได้ คนอย่างนิตานูชไม่มีทางยอมแพ้อะไรง่ายๆ คิดในอีกแง่ นี่อาจจะเป็นโอกาสที่ดีสำหรับเธอที่จะได้รับข้อมูลจากแหล่งข้อมูลโดยตรงที่สำคัญ...เธอไม่ต้องจ่ายเงินสักบาทเดียว

"ช่วยฉิบ" ภาติวัตติสภออกมา ค่อนข้างหัวเสีย จากนั้นไปเขาจะรับมือกับความวุ่นวายอย่างไรจึงจะไม่กลายเป็นโรคประสาทไปเสียก่อน

แต่นิตานูชไม่สนใจ เธอยังพูดต่อไปอีกว่า...

"ต่างประเทศด้วยนะ อย่างลิ้ม"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)